

Et forsinket Tillidsvotum.

—o—

Det meste af de Taler, som blev holdt ved Landsforbundets Møde paa Raadhuset den 18. Oktbr. gik vel mine Øren forbi, dér hvor jeg stod langt tilbage i Salen, men saa meget forstod jeg da og fik af Avisreferater bekræftet, at den forhenværende Konseilpræsident Klaus Berntsen sagde, at havde Kvinderne faaet Valgret ved Juni-grundloven og været med ved Grundlovsrevisionen 1866, da var den almindelige Valgret sikkert ikke bleven forraadt, som den blev. Saa tillidsfulde Ord om Kvinderne kan ikke andet end vække oprigtig Forbavselse paa et Tidspunkt, hvor Mændene for tredje Gang har givet sig selv Fuldmagt til at ordne det politiske Repræsentationssystem *udenom* Kvinderne; thi, hvis denne Udtalelse skal opfattes som mere end en Kompliment til Festens Værter, maatte man jo naturlig have ventet, at Hr. Berntsen og hans Meningsfæller havde gjort alt, hvad der stod i deres Magt, for at Kvinderne fik et Ord med at sige ved den Forfatningsrevision, som skal bøde paa

Fejlgrebene fra Revisionen af 1866, saa maatte man have ventet, at vi i Oktober 1912 var blevne stillede overfor et Forslag med Kvinders Valgret som eneste Punkt, for 'at vi bagefter, Mænd og Kvinder i Forening, kunde gaa løs paa den store og endelige Revision af vor Forfatning, som da ikke behøvede at indskrænkes til Repræsentationsbestemmelser alene, men kunde omfatte alle de Paragrafer, som trænger til at ændres. Men det blev vi altsaa ikke, og det er mange Kvinders store Skuffelse, som intet forsinket Tillidsvotum kan bøde paa.

Thi Hr. Berntsen bør ikke af det Bifald, som den 18. Oktober bruste ham i Møde, lade sig forlede til at tro, at alle Kvinder i Danmark er lige glade, enten de faar Indflydelse paa, hvorledes de skal faa Gavn af deres Stemmeret, eller ikke, — ja, jeg fristes til at sige, at, hvis de alle var det, saa var de berygtede Ord om Kvinders politiske Umodenhed ikke talt helt hen i Vejret. Men der er heldigvis Kvinder, som kan se, hvor lidt den Flokskel er værd, at dette sidste Grundlovsforslag stiller Mænd og Kvinder jævnbyrdige og paa lige Fod; thi, naar Mændene alene

har afstukket de Veje, ad hvilke Kvinderne skal gøre Brug af deres Stemmeret, saa har de paa Forhaand skabt sig en Overvægt, som Kvinderne vil behøve mere end et Slægtled til at opveje. Men netop i denne Overvægt ligger Faren for et fremtidigt Modsætningsforhold mellem Mænd og Kvinder, som Tilhængerne af Kvindernes fredelige Deling efter de bestaaende Partiliner burde have forudset og afværget. Uden at nære kvindeseparatistiske Tilbøjeligheder kan vi Kvinder dog ikke ligegyldigt se paa, at Spøgelset fra 1866 gaar lyslevende omkring iblandt os omklædt i Mandsprivileger.

Der var noget af et historisk Vingesus over den Dom, N. Neergaard i sin store Finanslovstale fældede over den konservative Politik i 1866: „De konservative Partier,“ sagde han, „havde en glimrende Chance i 1866, ud fra et konservativt Synspunkt set, glimrende Chance for at faa en konservativ Forfatning, som kunde holdt lang, lang Tid, meget længere end Forfatningen af 1866 holdt... Men man vilde gabe over mere, end man kunde faa ned — i det lange Løb i alt Fald.“

Men har mon den samme Po-

Vi gik op ad en Trappe og ind af en Dør og befandt os i en stor, lys Sal, hvor unge Piger med Smækforklæder og pyntelige Kapper færdedes omkring Kæmpekomfurer, fulde af Gryder og Kasseroller, mens andre stod foran store Tavler og regnede Næringsværdier ud. I en Lænestol midt paa Gulvet sad en ærværdig gammel Mand med et Køkenforklæde bundet om Halsen og smagte paa en Prøvebolle, som Forstanderinden bød ham paa en Tallerken. Han smækkede samvittighedsfuldt med Tungen og nikkede dybsindig mellem hver Mundfuld, uden at der dog udgik noget Ord fra hans Mund.

„Det er den nye Tilsynsførende med de statsanerkendte Husholdningsskoler,“ forklarede det lille Centralbud mig. „Stakkels Christen Christensen! Han kender ikke noget til alt dette her, men han er jo ogsaa Specialist i Heste og Køer. — Blot det nu maa lykkes ham snarest

mulig at faa en kvindelig Medhjælp.“

Hun fik i det samme igen et af sine Anfald af upassende Lystighed og gjorde hurtig omkring og ud af Huset, og jeg efter. —

Videre fløj jeg paa min Drømmeflugt gennem Skove og henad uendelige Landeveje og befandt mig pludselig i en stor Have med et ærværdigt Renaissancestot i Baggrunden. I Haven vrimlede det med Børn og voksne af forskellige Aldre; men alle Børnene var Piger, og alle de voksne var Kvinder: Plejemødre, Plejemoderassistenter, Lærerinder og Tyende. Da kom midt i al denne Kvindelighed en enlig Mand spadserende, og alle veg ærbødig tilside paa hans Vej.

„Herregud!“ udbrød jeg af et medlidende Hjerte, vendt til min Led-sager.

„Hvad har den stakkels Mand dog gjort, siden han skal være alene Hane her? Kan han ikke forliges med andre Mandfolk maaske?“

Det lille Centralbud smilede overlegent.

„Ser Du ikke, at vi er paa Jægerspris?“ svarede hun. „Den Mand er Forstander Høj.“

„Ja, men jeg troede, Jægerspris var en Opdragelsesanstalt for Pigebørn, stiftet af en fyrstelig Dame og med lutter kvindeligt Personale,“ indvendte jeg troskyldig.

„Netop derfor,“ svarede min lattermilde Fører, „skal Forstanderen her være en Mand. Her er jo fuldt op af kvindelig Medhjælp.“

Jeg styrtede ud af Haven. Hendes Lystighed var ved at smitte mig. —

Videre gik Farten, og vi naaede Københavns Grænser.

„Lad os køre om ad Diakonissestiftelsen,“ foreslog min Ledsager. „Stiftelsen fejrer sin 50 Aars Fest i Dag.“

Vi stod forrest i Folkemængden og saa paa Festprocessionen.

„Hvor gribende er ikke den Tanke,“ udbrød jeg henført, „at dette